

De glorie van De Laatste Stuiver 26-7-12

Al tien jaar hoopten Kees en Yvonne Smit uit het Drentse Zuidwolde ooit voormalig café De Laatste Stuiver bij de Scheenesluis over te kunnen nemen. Vorig jaar kwam die droom uit.

MONIQUE FLINKER

Een zelfgebouwd, houten schuurtje prijkt als enig gebouwtje op het met gras en planten overwoekerde perceel aan het water. Rechts liggen lange rijen opgestapelde oude stenen, ervoor enkele honderden ouderwetse oranje dakpannen. De Laatste Stuiver lijkt vergane glorie.

Maar herstel is in zicht. Kees en Yvonne Smit, die al sinds tien jaar met de boot naar de Scheenesluis komen, kochten het pand vorig jaar van de inmiddels 92-jarige eigenares. Yvonne: „Ik durfde haar niet zomaar te bellen met de vraag of ze De Stuiver aan ons wilde verkopen, dus schreef ik een brief.”

De familie Smit werd uitgenodigd op de koffie in Amstelveen, werd gekeurd en - tot ieders opluchting - goed bevonden. „Ze vond het vooral belangrijk dat de

De Laatste Stuiver in 1914. Kees en Yvonne Smit baseerden de tekeningen voor het 'nieuwe' huis op deze foto.

////
'Ze vond vooral binding met de streek en het huis belangrijk'

nieuwe bewoners binding met de streek en het huis hadden.”

En die was er: Kees groeide op in Munnekeburen en kwam geregeld bij De Laatste Stuiver. Zijn grootouders bezaten een kruidenierswinkel in het dorp en brachten hun waren per bakfiets rond bij klanten. Ook De Laatste Stuiver lag op de route.

Het pand heeft geschiedenis. Eentje die de familie Smit koestert en wil behouden. „We waren zo bang dat iemand het zou kopen en er een heel ander huis neer zou zetten. Dat nooit.”

De eerste steen werd in 1865 gelegd door De Ruiters, een belangrijk man uit de omgeving. In 1898

ging het pand dienst doen als café. Hier dronken scheepslui en veenarbeiders na het werk tot de laatste cent op was. De laatste stuiver dus.

Over land is het ex-café moeilijk te bereiken: een schelpenpad van een kilometer lang - „dat levert de nodige leuke fietsbanden op” - voert naar het perceel. Auto's komen er niet, bootjes des te meer.

Na 1947 werd De Laatste Stuiver een woonhuis. Maar de boel verzakte en het onderhoud werd uitgesteld. Pas toen Kees en Yvonne het pand gekocht hadden, bleek hoeveel werk ze eraan zouden hebben.

„De fundering steunde op turf. Het was nat en verzakt.” Hoewel het stel eerst nog van plan was alleen het dak te vervangen, eindigde het met een complete sloop en herbouw.

Yvonne heeft een map aangelegd met oude foto's en documenten. Hun toekomstige huis wordt een bijna exacte kopie van het originele pand. Zelfs het dakkapelletje dat in de jaren dertig van de vorige eeuw al verdwenen was, komt terug. Evenals het uithangbord van het café, met de naam erop.

Voordat Kees en Yvonne begonnen aan de sloop van De Laatste Stuiver, speurden ze het ter-

rein af op zoek naar verborgen schatten. En die vonden ze: vlak naast het huis kwam een hele oude foto, gedrukt op zilver, uit de aarde tevoorschijn. „Het rare was dat het een kleurenfoto was. Dat bestond nog niet in de tijd dat er op zilver gedrukt werd.”

Op de prent ontdekte Yvonne in kleine lettertjes het woord 'kayser'. Na een speurtocht bleek het te gaan om Kayser Karel, die tussen 1916 en 1918 keizer van Oostenrijk was.

Ook kwamen er diverse glazen knickers en natuurlijk muntjes uit de grond. „En ja, we hebben ook een stuiver gevonden. Onze eigen laatste stuiver.”

De Laatste Stuiver is gesloopt. Yvonne en Kees Smit willen hier samen met dochter Tessa een duurzame kopie neerzetten. FOTO IJ/JAN DE VRIES